

Kázání: 266. S bohy je ámen

Kázání

S bohy je ámen

obrázek vytvořila umělá inteligence AI

1. čtení: Skutky 12, 12 - 17

12 S tím vědomím šel do domu Marie, matky Jana, zvaného Marek. Tam se shromáždilo mnoho lidí a modlili se.

13 Když Petr zatloukl na domovní dveře, přišla služka jménem Rodé, aby se zeptala, kdo to je.

14 Tu poznala Petrův hlas, ale samou radostí hned neotevřela a běžela dovnitř oznámit, že Petr stojí přede dveřmi.

15 Ale oni jí řekli: „Ty ses zbláznila!“ Ona však trvala na tom, že je to pravda. Řekli jí: „Tak to musí být jeho duch!“

16 Ale Petr stále tloukl. Šli tedy otevřít a užasli, když ho spatřili.

17 Pokynul jim rukou, aby je uklidnil, a vypravoval jim, jak ho Pán vyvedl z vězení; nakonec jim řekl: „Povězte to Jakobovi a ostatním bratřím.“ Pak odešel z města.

2. čtení: Žalm 82

1 pro Asafa. V shromáždění bohů postavil se Bůh, vykoná soud mezi bohy:

2 „Dlouho ještě chcete soudit proti právu, stranit svévolníkům?

3 Dopomozte nuznému a sirotkovi k právu, poníženému a chudému zjednejte spravedlnost,

4 pomozte vyváznout nuznému ubožáku, svévolným ho vytrhněte z rukou!“

5 Nic nevědí, nic nechápou, chodí v tmách, a celá země v základech se hroutí.

6 „Ač jsem řekl: ‚Jste bohové, všichni jste synové Nejvyššího,‘

7 zemřete též jako jiní lidé, padnete tak jako každý vladař.“

8 Bože, povstaň, rozsud' zemi, dědičně ti patří všechny pronárody!

Sestry a bratři, asi znáte ten poněkud otřepaný vtip o chlapíkovi, který jde po chodníku a z ničeho nic uslyší jemný hlas: „Stůj! Ani se nehni!“ Muž se zastaví a najednou bác! Těsně před ním spadne kus římsy vedlejšího domu.

Muž se udiveně rozhlédne, ale nikoho nevidí, a tak jde dál. Když chce přejít rušnou ulici uslyší onen jemný hlas znovu: „Stůj! Ani se nehni!“ Najednou těsně vedle něj profrčí kamion.

Muž se rozhlédne, a když nikoho nevidí, zeptá se polohlasně do vzduchu: „Kdo jsi?“ Na to se opět ozve onen jemný hlas: „Jsem tvůj anděl strážný a hlídám tě, aby se ti něco nestalo.“

Chlapík se podívá směrem odkud hlas přichází a vyčítavě odpoví: „A kde jsi byl, když jsem se ženil?“

Vtip sice není nic moc, ale nedalo mi to, abych ho nezmínil, protože se v něm vyskytuje anděl strážný. Někteří lidé skutečně věří, že má každý člověk svého anděla.

Nejinak tomu bylo i v biblické době. V dnešním prvním čtení z knihy Skutků apoštolů šla služka Rodé otevřít domovní dveře, na které tloukl apoštol Petr. Rodé ani nikdo ze shromážděných křesťanů

v domě nevěděl, že je to on, protože měl být tou dobou ve vězení.

Když Rodé uslyšela Petrův hlas, dveře samou radostí neotevřela nýbrž běžela nejdřív všem sdělit, kdo přišel.

„Ale oni jí řekli: Ty ses zbláznila!“ Když trvala na svém, „řekli jí: Tak to musí být jeho anděl!“

Jelikož Petr na dveře nepřestal tlouct, nakonec mu otevřeli a zjistili, že je to skutečně on, apoštol z masa a kostí.

Z uvedeného příběhu vyplývá, že víra v osobní anděly zřejmě nedělala problém ani některým prvním křesťanům. Nejspíš měli za to, že každý má v nebi andělského dvojníka, který svého pozemšťana tam nahoře zastupuje a stará se, aby se mu v rámci možností na zemi dařilo.

Víc o těchto představách nevíme, a už vůbec nikde nečteme, že by se snad křesťané k andělům modlili. Možná to byl jenom jakýsi celkem neškodný pozůstatek toho, jak si lidé představovali nebeský svět ve starozákonní době.

Narazili jsme na tohle téma v dnešním druhém čtení, v 82. žalmu: „Ve shromáždění bohů, postavil se Bůh...“ Žalmista vychází z toho, jak si tehdejší lidé představovali nebesa.

Známe to třeba z našich cest do zahraničí. Protože nevíme, jak to tam jinde vypadá, představujeme si, že to je zhruba stejné, jako u nás. Teprve až když do ciziny přijedeme, často s překvapením zjišťujeme, jak je to tam v mnoha ohledech úplně jiné.

Podobným způsobem uvažovali lidé v biblické době o nebi. Jelikož tam nikdo nikdy nebyl, představovali si, že to tam chodí více méně jako na zemi. Každý národ má v nebesích svého národního boha, který hájí jejich národní zájmy. Všichni tihle národní bozi, říkalo se jim také boží synové, tvoří jakýsi nebeský sněm, kterému předsedá Hospodin.

Cožpak není Hospodin jediným Bohem? hlodá v nás neodbytná otázka. No, samozřejmě že je, ale co naděláme, starověk je starověk, a tehdejší představy se od těch našich dost lišily.

Ve starém Izraeli s představou Pána Boha, který předsedá nebeské radě národních bohů, neměli problém. Znali královskou radu, kde společně s králem zasedali velmoži země a stejným způsobem si představovali i radu nebeskou.

Bohové, nebo jinak synové boží, měli různé úkoly, profese a pověření. Bohové jednotlivých národů prostě tvořili nebeskou radu. Radě předsedal Hospodin, jenž si pod svou správou ponechal Izraelský národ.

Členům aparátu, jenž vyřizoval usnesení rady, se říkalo andělé, česky poštáči neboli doručovatelé.

Významnou funkci zastával také sátán, neboli nebeský žalobce, který sledoval chování významných lidských synů a na radě potom podával zprávy a navrhoval opatření.

Kromě rady byli v nebi také muzikanti a zpěváci a také nebeská vojska. No prostě všechno tak, jak má u správného dvora být.

V dnešním žalmu jsme četli, že jednou se stalo něco nečekaného. Bohové se zase dostavili na radu, je tady babylónský Marduk, assyrský Aššur, kanánský a syrský Baal a mnoho dalších, co jen je států a národů po světě.

Ještě se neví, co bude na programu. Možná přijde na řadu zase nějaká invaze, povstání nebo zotročení slabších etnik. Musí se to všechno řádně projednat. Bohům jde především o to, aby si udrželi u svých národů vliv, a tak se z jejich popudu na zemi musí používat hrubá síla, bezohlednost a propaganda.

S tím se holt nedá nic dělat, takhle svět funguje, stačí aby nějaký národní bůh trochu zaváhal a v okamžiku je po něm. Zmizí z paměti svého národa, který bez okolků převezme víru v silnějšího boha svého přemohitele.

Vrzání židů účastníků nebeské rady ustalo, protože právě povstává Hospodin, Bůh nejvyšší. Ale ouha! Tohle nikdo nečekal! Hospodin přítomným bohům oznamuje, že tentokrát bude mít rada povahu soudního přelíčení. A nebudou se soudit synové lidští ale přítomní synové boží!

Žalobu nevznese žádný sátán, který by se určitě namísto obžaloby snažil nespravedlnosti a násilí bohů shodit ze stolu.

Žalobu vznáší sám Nejvyšší:

²*Dlouho ještě chcete soudit proti právu, stranit svévolníkům?*

³*Dopomozte nuznému a sirotkovi k právu, poníženému a chudému zjednejte spravedlnost,*

⁴*pomozte vyváznout nuznému ubožáku, svévolným ho vytrhněte z rukou!“*

A jakoby sám pro sebe Hospodin na adresu členů nebeské rady dodává:

⁵*Nic nevědí, nic nechápu, chodí v tmách, a celá země v základech se hroutí.*

Domlouvání není nic platné. Tihle bohové se nemohou změnit. Utlačovat, okrádat a ponižovat patří k jejich povaze. Co s takovými radními? Bohové, kteří se k ničemu nehodí.

⁶*„Ač jsem řekl: Jste bohové, všichni jste synové Nejvyššího,“*

⁷*zemřete též jako jiní lidé, padnete tak jako každý vladař.“*

A žalmista plný naděje na změnu nebeského a tím i pozemského marasmu k tomuhle Božímu výroku připojuje poslední 8. verš svého žalmu:

⁸*Bože, povstaň, rozsud' zemi, dědičně ti patří všechny pronárody!*

Sečteno, podtrženo, v žalmu jde o to, že tihle nadutí, nelítostní a sebestřední bohové, co jich na světě je, ať už mají jména nebo ne, ať už v ně lidé věří nebo je jen uznávají jako jakési principy, tak tihle bohové jsou odsouzeni k zániku.

Už byli vyloučeni z nebeské rady, stali se z nich obyčejní smrtelníci a skončí na smetišti dějin. Hospodin vzal tímto všechny národy, celý svět, pod svou vlastní správu.

Pro nás syny lidské je to úžasná novina, radostná zpráva, která se o nějaké to století později stane skutečností v příběhu jednorozeného, to znamená jediného skutečného Syna Božího, jenž má právo tento titul nosit.

Proč zrovna Ježíš? Je to jednoduché. Na rozdíl od předchozích zkažených synů božích on na sobě nelpěl, odmítnul pokušení moci a slávy. Ponižil se, aby byl všem poníženým a trpícím co nejbliž.

Při pohledu na Ježíše nám lidským synům dochází, že právě tohle je vlastní Boží přirozenost, Boží povaha. Takhle jedná Bůh. Nestojí o rady těch, kdo se považují za všemocné, ale přichází k poniženým a pozvedá je z bezvýznamnosti do postavení Božích dětí.

Není divu, že musela být nebeská rada rozpuštěna, že byli všichni ti nadutí a bezohlední synové boží zbaveni svých pravomocí a odsouzeni k neexistenci. Tihle bohové nemají co nabídnout, už totiž nejsou. V nebeské radě zůstal jediný Bůh, ten soucitný, shovívavý a spravedlivý.

Sestry a bratři, kupodivu stále ještě spousta lidí v tyhle bohy, co už dávno nejsou, přesto věří. Věří v moc, slávu, bezohlednost, násilí, věří v sílu lži a ve vlastní velikost.

Nejspíš ještě nevědí, nebo jim to zatím nedošlo, že v nebesích už dávno nemají žádné zastoupení. Jejich bohové, k nimž se utíkají, už neexistují. Zvítězil Beránek Boží, který snímá hříchy světa.

Svět má proto přes všechny problémy naději, má nakročeno k lepší budoucnosti. Do doby, než se docela promění, je na nás, abychom se drželi Boha, který je od věků na věky. Spoléhat na bohy, kteří nejsou, nedává totiž žádný smysl.

PeČ

SPCH 29. 6. 2025

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)